

A faragó

Amikor utoljára látogattam meg, épp egy cinegét faragott, zavarba ejtő aprólékossággal rozsdás bicskával.

Az erkélyen ült, valamit motyogott arról, hogy ez a madár már nem lesz olyan törekeny, mint az előző, és közben zavartan mutatott az öreg tölgyfára.

Különös ebédet tált, könnyes szemekkel, apró húsokat rántott ki, némán ültünk és ettünk, majd mikor megköszöntem, szomorúan rázta meg fejét.

Két napot voltam nála, azalatt elkészült a cinege és lakhelyet talált az öreg tölgyfa egyik görbe ágán.

Pár hónappal később mentem el hozzá újra, nyitott ajtó és hűvös szobák fogadtak, az erkélyen pedig, apám karosszékeben egy zavarba ejtő aprólékossággal elkészített szobor, róla.

Ő maga az öreg tölgyfa egyik görbe ágáról lógott, teste békésen hintázott a szélben, a fa törzsén remegő kézzel írt ígéret várt.

Áldás

És ha egyszer bemutatlak neki te majd elmondod a gyönyörű nevedet rám nézel a szemed sarkából megérinted a vállam mosolygok eltöltünk ott pár perceret kitepek néhány gyomot aztán én úgymond megsimítom az arcát rád nézek indulhatunk te meg szolidan biccentesz a kopott fa kereszt előtt.

Nagy Hajnal Csilla: Budapesten, Losoncon és a fejemben (meg néhány másik ember fejében) élek. Magyar szakon, kreatív írás minnorrall tanulok az egyetemen. Írásaim eddig többek között az *Opusban*, a *Sikolyban* és az *Irodalmi Szemlében* jelentek meg.